



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: MB - RADIO s.r.o.**, se sídlem Havlíčkova 884, Mladá Boleslav, zastoupené Mgr. Janem Krátkým, advokátem se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. 2008/1529/zab, č. j. mal/4690/09, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Route Radio s.r.o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava - Poruba, zastoupené JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 1a/434, Havířov - Město, a 2) **Pražské inforádio, s.r.o.**, se sídlem Na Žertvách 132/24, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 5/49, Praha - Karlín, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 219/2009 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2880 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jana Krátkého, advokáta se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaná – Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“ či „Rada“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil k žalobě společnosti MB - RADIO s.r.o. její rozhodnutí ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. 2008/1529/zab, č. j. mal/4690/09, jímž byla společnosti KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. udělena licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio „Dobry den“, s využitím souboru technických parametrů Mladá Boleslav – Bradlec 103,5 MHz/200 W na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí, a žádosti ostatních žadatelů zamítnuty. Mezi těmito žadateli přitom mimo jiné figurovala i společnost MB – RADIO s.r.o., Route Radio s.r.o. a Pražské inforádio, s.r.o.

Jako právní důvody kasační stížnosti uvedla stěžovatelka důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Stěžovatelka namítá, že žádný materiál vypracovaný ŠKODA AUTO a.s. nebyl součástí správního spisu, žalobkyně - MB - RADIO s.r.o. takový materiál vůbec nečinila součástí své žádosti, ani na něj neodkázala v rámci veřejného slyšení, nýbrž předložila tento materiál až spolu se žalobou. Stěžovatelka tak neměla možnost tento materiál zohlednit před vydáním správního rozhodnutí. Podle stěžovatelky je pravdou, že ve správním spise není založen ani doklad vypracovaný Úřadem práce v Liberci, avšak žadatel KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. na tento zdroj a na tyto údaje odkázal v rámci veřejného slyšení dne 12. 5. 2009 (viz protokol veřejných slyšení v řízení ze dne 12. 5. 2009). Uvedený údaj přitom v celém průběhu správního řízení nikdo nezpochybnil, stěžovatelce nebyl žalobkyní ani jiným účastníkem řízení předložen nebo tvrzen žádný jiný údaj a stěžovatelka proto neměla důvod tvrzení uvedenému v rámci veřejného slyšení nevěřit. Stěžovatelka tvrdí, že její postup byl v souladu s tzv. modifikovanou zásadou materiální pravdy, jak ji pojímá současné správní řízení. Odkázala přitom na ust. § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Protože o údajích uvedených žadatelem KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. v rámci veřejného slyšení nebylo důvodných pochybností, městský soud se svým rozsudkem dopustil nesprávného posouzení právní otázky způsobu a rozsahu dokazování v řízení o udělení licence vedeném Radou pro rozhlasové a televizní vysílání podle § 12 a násl. zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“ či „zákon č. 231/2001 Sb.“), a tento rozsudek je proto třeba považovat za nezákonný. Pokud pak městský soud současně odkázal na dokument předložený žalobkyní až po pravomocném skončení správního řízení vedeného stěžovatelkou, trpí jeho rozsudek rovněž nepřezkoumatelností. Podle stěžovatelky je nepřezkoumatelné tvrzení městského soudu, že udělení licence pro vysílání v Mladoboleslavském regionu ve stejném časovém rozsahu ze stejného zařízení má za následek, že původně vysílané informace v regionu Liberecka budou muset být ve svém rozsahu zmenšeny, aby byl dán časový prostor pro obdobné informace z regionu Mladoboleslavska. Městský soud totiž nijak nevysvětlil, jaký dopad může mít

citované rozhodnutí stěžovatelky v předchozím licenčním řízení ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2006/1019/zab/KAL, na správnost a zákonnost nyní posuzovaného licenčního řízení. Jedná se o dvě odlišná správní řízení, přičemž řízení vedené stěžovatelkou pod sp. zn. 2006/1019/zab/KAL nemělo být v současnosti předmětem přezkumu městského soudu. Stěžovatelka je přesvědčena, že tvrzení městského soudu, že „původně vysílané informace v regionu Liberecka budou muset být ve svém rozsahu zmenšeny“, je ve vztahu ke správnosti a zákonnosti nyní napadeného správního rozhodnutí stěžovatelky irelevantní. Tvrzení městského soudu nemá především oporu ve spise. Součástí napadeného rozhodnutí o udělení licence je totiž příloha „Programové licenční podmínky“, kde jsou bod bodem II. „další programové podmínky“ stanoveny mj. jednotlivé programové podmínky a programové schéma. Ze všech těchto podmínek přitom podle stěžovatelky nevyplývá žádná závazná délka zpravodajství, nýbrž pouze jeho frekvence v rámci jednoho vysílacího dne a rámcové časové zařazení zpravodajství. Městským soudem tvrzené „zmenšení informací“ je tedy ryze spekulativní. Stěžovatelka nad rámec výše uvedeného zdůrazňuje, že údajné „zmenšení informací“ ve skutečnosti může znamenat přínos pro oba regiony, které se navzájem obohatí. Jak vyplývá z protokolu veřejných slyšení v řízení ze dne 12. 5. 2009, žadatel bude dávat stejný prostor i Mladoboleslavskému regionu. Hodnocení, zda tato okolnost je přínosem nebo ne, však podle stěžovatelky přísluší výlučně správnímu orgánu, nikoliv soudu. Stěžovatelka namítá, že městský soud sice tvrdí, že úvaha o provázanosti regionů Liberecka a Mladoboleslavska nemá oporu v obsahu správního spisu a není doložena či zdůvodněna ani příbuznost obou regionů z hlediska turistiky, avšak tento už nijak nevysvětlil, jakými postupy v intencích ust. § 51 a násl. správního řádu by měla stěžovatelka dokazovat příbuznost regionů z hlediska turistiky. Takto striktní požadavek na provádění dokazování v licenčním řízení považuje stěžovatelka za zcela nepřiměřený a má za to, že se městský soud svým rozsudkem i v tomto bodě dopustil nesprávného posouzení právní otázky způsobu a rozsahu dokazování v řízení o udělení licence. Zdůraznila přitom, že dokazování v licenčním řízení má svá specifika, která nelze opomíjet. Na rozdíl od jiných typů výběrových řízení nejsou porovnávána jen exaktně měřitelná kritéria, která lze nalézt například v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Kritérium, jež většinou rozděljuje jednotlivé žádosti o licence a umožňuje stěžovatelce vybrat vítěze výběrového řízení, je kritérium přínosu programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým vysíláním pokryto [§ 17 odst. 1 písm. c) citovaného zákona], v jehož rámci se hodnotí především přísliby a tvrzení toho, co bude žadatel konat do budoucna. Uvedené však nelze kvantifikovat a exaktně měřit, ale podstata hodnocení spočívá v abstraktních kategoriích „přínosu a rozmanitosti“ a v tomto rozsahu není podle stěžovatelky místo pro formální postupy dokazování ve smyslu ust. § 51 správního řádu. Stěžovatelka dále pokládá za neodůvodněné tvrzení městského soudu, že „pokud zástupce Rady při jednání zdůraznil jako nejvýznamnější okolnost to, že ve vybraném vysílání má být věnována pozornost studentům, tato skutečnost není nijak v odůvodnění napadeného rozhodnutí zvýrazněna,“ přičemž citovala přesné znění úvah, které v této souvislosti uvedla ve svém rozhodnutí. Stěžovatelka namítá, že městský soud nenaznačil, jak intenzivněji než výrazy „vyzdvihuje pozornost“, „považuje za silný bod“ a „splnil tak kritérium nejlépe“ by měla stěžovatelka popsanou okolnost zvýraznit. Pokud pak městský soud vytyká stěžovatelce, že se konkrétně nevyjádřila, proč k rozmanitosti nabídky nemohou přispět

např. zamýšlené přenosy sportovních utkání, když takový program žádné z rádií uvedených v příloze nenabízí, odkazuje stěžovatelka na konstantní judikaturu, podle které účelem odůvodnění rozhodnutí není uvedení veškerých jednotlivých skutečností, které jsou obsahem žádosti, či dalších podkladových materiálů, ale podstatné je, aby veškeré podkladové materiály byly v případě všech žadatelů hodnoceny z hlediska stejných kritérií a v přibližně stejném rozsahu. Lze však připustit, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí zmíní podrobněji ty skutečnosti, jimž přikládá a které objektivně mají větší význam z hlediska celkového hodnocení toho kterého žadatele, oproti těm, jimž takový význam nepřisuzuje. Samotná úvaha správního orgánu, v jaké míře ten který žadatel splňuje to které konkrétní kritérium, není předmětem přezkumné činnosti soudu. Správní orgán je oprávněn rozhodnout podle vlastního uvážení, pokud a nakolik mu zákon poskytuje oprávnění za určitého skutkového stavu rozhodnout různým způsobem. Soud je pak oprávněn toliko zkoumat, zda správní orgán nevybočil z prostoru vyhrazeného mu zákonem, není však oprávněn nahrazovat uvážení správního orgánu svým vlastním ani zkoumat účelovost vydaného rozhodnutí. Proto stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2010 žalobkyně uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že podle § 13 odst. 4 zákona č. 231/2001 Sb. nemá účastník licenčního řízení právo nahlížet do části spisu týkající se jiného účastníka, nemohl jí být údaj Úřadu práce v Liberci znám. Pokud tento údaj byl pro stěžovatelku v rámci posuzování vítězné žádosti důležitý, měl být podložen. Je totiž povinností správního orgánu opatřit si potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy a vyvodit skutková a právní zjištění. V návaznosti na shora uvedené proto žalobkyně označila jako nepatřičný i odkaz stěžovatelky na modifikovanou zásadu materiální pravdy. Dále vyjádřila pochybnost ohledně privilegovaného postavení úspěšného žadatele, který v mnoha případech toliko tvrdil určité skutečnosti, aniž by je i doložil, a naopak u jiných účastníků nebyly předložené důkazy vůbec hodnoceny. V podrobnostech přitom odkázala na podanou žalobu. Ke stížní námitce týkající požadavku na zmenšení rozsahu časového prostoru pro vysílání informace z regionu Mladoboleslavsko žalobkyně uvedla, že jestliže má KALENDÁŘ LIBERECKÁ spol. s r.o. dosud udělenou licenci pro vysílání a v ní má stanoveny programové podmínky, kde je uvedeno, že 10% z vysílacího času má být věnováno mluvenému slovu, a to s důrazem na regionální informace (nikoliv pouze zprávám), počítá s určitým rozsahem mluveného slova, vyjádřeného procentem z vysílacího času, z Libereckého kraje v rámci 24 hodin a nyní opět v rámci téhož časového údaje ze stejného zařízení počítá se stejným rozsahem mluveného slova pro region Mladoboleslavsko, může to v nejlepším případě znamenat, že například původní 2,5 hodiny mluveného slova pro Liberecký kraj bude nyní již jen 1,25 hodiny pro mluvené slovo z Liberecka a 1,25 hodiny pro mluvené slovo z Mladoboleslavska. V horším případě nemůže nic zabránit tomu, aby mluvenému slovu z Liberecka bylo věnováno 2,4 hodiny a pouze 0,1 hodiny mluvenému slovu z Mladoboleslavska. V dalším pak žalobkyně demonstrovala případnou nevyváženost při vysílání mezi oběma regiony na konkrétních vysílacích pořadech a počtu zainteresovaných obyvatel. Podle názoru žalobkyně tedy stěžovatelka upřednostňuje jiné zájmy, než zájmy posluchačů, které právě v rozhodnutí o udělení licence měly být zmíněny. K námitce týkající se příbuznosti regionů z hlediska turistiky žalobkyně zdůraznila, že situace se jeví jinak

z pozice účastníka řízení, který podrobně dokladoval jednotlivé skutečnosti vypovídající o regionu Mladoboleslava a zájem jednotlivých subjektů o vysílání z tohoto regionu, přičemž stěžovatelka tyto doklady v důsledku „specifika“ licenčního řízení vůbec nehodnotila a naopak u vítězného uchazeče hodnotila zcela nepřezkoumatelně ničím nepodloženou příbuznost z hlediska turistiky. Takový postup je podle jejího názoru nesprávný a městský soud postupoval správně. Část týkající se vyzdvižení pozornosti ve vztahu ke studentům je podle názoru žalobkyně vytržena z kontextu odůvodnění rozhodnutí městského soudu. Žalobkyně proto doslovně cituje závěr, který v této souvislosti učinil městský soud. Podle ní měl městský soud zcela jednoznačně na mysli, že chybí jakékoliv zdůvodnění přínosu pro studenty, přičemž tento argument je třeba podložit konkrétními důkazy a na jejich základě význam tohoto přínosu zvýraznit. V rámci rozhodnutí stěžovatelky zazněl pouze argument, že v Mladé Boleslavi a Liberci jsou vysoké školy, což však lze konstatovat o většině větších měst ČR. Žalobkyně dále uvedla možné úvahy stěžovatelky v tomto směru, které měly být součástí jejího rozhodnutí. Ve světle shora uvedeného je podle žalobkyně důraz rozhodnutí městského soudu na prokázání podstatných skutečností, na jejichž základě postavila stěžovatelka své odůvodnění, zcela oprávněný a navrhla proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 18 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání rozhoduje o udělení licence Rada hlasováním. Hlasování o udělení licence probíhá na neveřejném zasedání Rady.

Podle ust. § 18 odst. 3 téhož zákona rozhodnutí o udělení licence obsahuje výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku.

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. c) téhož zákona hodnotí Rada při rozhodování o udělení licence přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto.

Podle ust. § 66 téhož zákona nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém rozhodnutí. Proti výroku rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o udělení licence, rozhodnutí o změně licence, rozhodnutí o odnětí licence, rozhodnutí o neprodloužení licence, rozhodnutí o odmítnutí registrace, rozhodnutí o zrušení registrace, rozhodnutí o pokutě a rozhodnutí o zákazu činnosti, která porušuje nebo může porušit společný zájem spotřebitelů, je možno podat žalobu podle zvláštního právního předpisu. Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

V logice stížných důvodů musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí městského soudu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť v obecné rovině by zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pojmově vylučovala věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží by bylo možno uvažovat o jeho přezkumu zdejším soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 - 38, www.nssoud.cz).

Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS, „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „*lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle

kteřé „z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz náleř Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či náleř téhoř soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například náleř Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či náleř téhoř soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. náleř Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

S ohledem na výře předestřenu judikaturu, která se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost, je zřejmé, že kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu nesrozumitelností netrpí, neboť lze jednoznačně rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, jak bylo rozhodnuto a o jaké věci, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, že městský soud zrušil rozhodnutí Rady pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k napadeným výrokům nedostatečně odůvodněné a nemělo v potřebném rozsahu oporu ve správním spise. Svůj závěr městský soud opřel o konkrétní skutková zjištění týkající se obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž stěžovatelka dostatečně neuvedla (nezdůvodnila), z jakých konkrétních důvodů vítězný žadatel ve srovnání s neúspěšnými žadateli nejvíce dostal kritériím uvedeným v ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, resp. její závěry neměly oporu ve správním spise. Městský soud zejména postrádal průkazné podklady ohledně personální a turistické provázanosti regionu Liberecka a Mladoboleslavska, blízkosti vymezených lokalit „Trojzemí“ a lužicko-srbské komunity, jakož i úvahu týkající se toho, proč k rozmanitosti nabídky nemohou přispět například žalobkyní zamýšlené přenosy sportovních utkání, které jiný žadatel nenabízel. Lze připustit, že městský soud mohl své úvahy poněkud více rozvinout, avšak to, že tak neučinil a jeho rozhodnutí je odůvodněno stručně, neznamená podle zdejšího soudu nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ostatně ne vždy mnohomluvné rozhodnutí představuje takové rozhodnutí, jež přináší dostatek rozhodovacích důvodů zejména po stránce skutkové.

Z rozsudku městského soudu je tedy naprosto zřejmé, jaký skutkový stav byl pro rozhodnutí ve věci podstatný, jak soud uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebránilo v přezkoumání zákonnosti závěru, k nimž městský soud dospěl.

Stěžovatelka obsahem kasační stížnosti napadla především právní závěr městského soudu týkající se nepřezkoumatelnosti úvah, které ji v napadeném správním rozhodnutí vedly k závěru, že žadatel KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. nejlépe naplnil kritérium stanovené v ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., tedy, že jeho žádost obsahovala nejlepší přínos programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na území, které by mělo být předmětným rozhlasovým vysíláním pokryto.

Předně je třeba zdůraznit, jak to Nejvyšší správní soud učinil v řadě svých rozhodnutí, že rozhlasové vysílání je šířené prostřednictvím vysílačů a po technické stránce je založeno na šíření elektromagnetických vln o určitém kmitočtu volným prostorem, jejichž prostřednictvím se dostává vysílaná informace (hudba, mluvené slovo atd.) k posluchači. Jde o způsob šíření informací prostřednictvím kmitočtového spektra, které je zákonodárcem považováno za statek veřejný a k jehož správě je povolána veřejná moc. Tohoto statku není tolik, aby každý, kdo by chtěl šířit vysílání prostřednictvím vysílačů, tak mohl činit, aniž by tím zasahoval do vysílání jiného. Proto zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání vytváří mechanismus distribuce tohoto veřejného statku (práva vysílat na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu) prostřednictvím licenčního řízení.

Licenční řízení je založeno na tom, že orgán veřejné správy uspořádá výběrové řízení, v němž právo užívat určitou část vzácného statku udělí jednomu ze zpravidla více uchazečů. Klíčovým rysem tohoto způsobu distribuce vzácného veřejného statku je soutěž o určitou jeho konkrétní část mezi více uchazeči, z nichž pouze jeden bude ve vztahu k ní úspěšný, a tedy jen tento jeden bude moci na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu vysílat. Všichni ostatní, tedy neúspěšní, uchazeči budou z užívání dané části veřejného statku po dobu trvání licence vyloučeni. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dovedl, že za situace, kdy licenční řízení je druhem veřejné soutěže o část vzácného veřejného statku, týká se rozhodnutí o udělení licence práv a povinností nejen toho, komu je licence udělena, ale i ostatních, neúspěšných, uchazečů. I tito jsou tedy aktivně legitimováni k podání žaloby proti rozhodnutí o udělení licence (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, publikovaný pod č. 739/2006 Sb. NSS). Licence je udělena tomu uchazeči, který splní nejlépe kritéria, jejichž výčet obsahuje ust. § 17 odst. 1 citovaného zákona a jejichž podstatná část se týká obsahu vysílání. U rozhlasového vysílání jde v tomto ohledu o přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na území, které by jím mělo být pokryto, o jeho přínos pro rozvoj původní tvorby a o jeho přínos k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

Nikoli náhodou proto zdejší soud ve své judikatuře akcentuje (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 - 243), že jakkoliv z ust. § 12 odst. 4 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá, že na udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání není právní nárok, nelze z této skutečnosti rovněž dovést, že by měla stěžovatelka v licenčním řízení absolutní volnost v tom, komu a na základě jakých skutečností licenci udělí. Pokud stěžovatelka zahájí licenční řízení, jehož výsledkem je udělení licence jednomu z účastníků

licenčního řízení, je při výběru nejlepšího žadatele povinna postupovat podle zákonem striktně stanovených pravidel, přičemž výběr nejlepšího žadatele je povinna řádně a přesvědčivě odůvodnit. Stanoví-li zákon v ust. § 17 uvozeném slovy „skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licenci“, které skutečnosti stěžovatelka při rozhodování o udělení licenci hodnotí, nelze dospět k jinému závěru, než že v licenčním řízení může zvítězit pouze ten žadatel, který uvedené skutečnosti naplní v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Hodnotí-li například stěžovatelka přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na předmětném území [§ 17 odst. 1 písm. c) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání], a přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice [§ 17 odst. 1 písm. g) téhož zákona], je nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí nejen uvést, jakým konkrétním způsobem tato kritéria naplnil vítězný účastník licenčního řízení, nýbrž také to, z jakých konkrétních důvodů je naplnil v míře vyšší než žadatelé neúspěšní. Stěžovatelka je tudíž povinna v odůvodnění rozhodnutí uvést konkrétní důvody, proč je programová skladba navrhovaná vítězným žadatelem o licenci, na rozdíl od programové skladby navrhované neúspěšnými žadatelé, větším přínosem k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na předmětném území. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „z charakteristiky odůvodnění uvedené v § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplývá požadavek, že odůvodnění musí být natolik podrobné, aby z něj bylo zřejmé, jak které kritérium naplnil jeden každý z účastníků, jak jej lze hodnotit z hlediska naplnění všech kritérií a teprve z tohoto hodnocení může vyplynout, proč stěžovatel udělil licenci některému z účastníků a proč zamítl žádost ostatních.“ Zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sice vycházel z ust. § 18 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání před změnou provedenou zákonem č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, avšak jeho závěry jsou zcela použitelné také v souzeném případě. Podle dosavadního § 18 odst. 3 rozhodnutí o udělení licence obsahovalo výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, *podrobné* odůvodnění, které obsahovalo kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku. Změna provedená zákonem č. 304/2007 Sb. spočívala toliko ve vypuštění slova „podrobné.“ Samotná povinnost řádně a přesvědčivě odůvodnit rozhodnutí však nedoznala žádné změny. K tomu, aby správní rozhodnutí bylo přezkoumatelné, je proto i po provedené novele nezbytné, aby bylo odůvodněno, jak zdejší soud naznačil již shora.

Stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „*poté, co Rada jednotlivě zhodnotila všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí o žádostech o udělení licence a provedla vzájemné porovnání, dospěla k závěru, že zákonná, Radou zkoumaná kritéria pro udělení licence v nejvyšší míře naplňuje právě žádost společnosti KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. Při porovnání jednotlivých kritérií vyniká nad ostatními účastníky řízení zejména v hodnocení přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na pokrytém území ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.; pozitivně jsou hodnoceny také významné skutečnosti podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a), b) e) a g) zákona*

č. 231/2001 Sb. *Žádost společnosti KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. je komplexní a vyvážená, ve většině dílčích kritérií překonává ostatní účastníky a nemá výrazné slabiny ani jak celek.*“

Z výše uvedené citace je zřejmé, že stěžovatelka vůbec neuvedla, z jakých konkrétních důvodů vítězný žadatel (KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o.) naplnil kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) a g) v míře vyšší, než žadatelé neúspěšní. Citovaná pasáž je strohou obecnou a neodůvodněnou konstatací závěru, že vítězný žadatel byl lepší než ostatní. Takovéto odůvodnění je však ve světle shora předešlé judikatury zcela nedostačující, neboť z něj není patrné, jakým směrem se správní úvaha stěžovatelky odvíjela a zda vůbec na základě souměřitelných kritérií. Ani v jiných částech odůvodnění správního rozhodnutí nelze chybějící důvody nalézt. Ohledně kritéria podle § 17 odst. 1 písm. c) stěžovatelka uvedla, že *„žadatel přesvědčil Radu zejména provázaností libereckého a mladoboleslavského regionu, když například podle údajů Úřadu práce v Liberci tvoří jednu třetinu zaměstnanců mladoboleslavské Škody auto lidé, kteří dojíždějí z libereckého regionu. Liberecko je dále region s velmi silným automobilovým průmyslem. Žadatel se v projektu věnuje rovněž studentům, Mladá Boleslav i Liberec mají vysokou školu, obě vysoké školy přitom nabízejí obor mechatronika, zaměřený na automobilový průmysl. Turisticky jsou oba regiony také příbuzné. V posuzovaném licenčním řízení se sešlo deset projektů, z nichž některé jsou si podobné svým formátem nebo hudební náplní, a to jak při porovnání navzájem mezi sebou, tak při porovnání se stávající nabídkou programů regionu. Formát programu Rádio „Dobry den“ ovšem podle názoru Rady přináší do regionu nové programové prvky, které spočívají v kombinaci širokého záberu posluchačů na jedné straně a úzké vazbě na region na straně druhé. Vedle výše popsané regionální provázanosti Liberecka a Mladoboleslavska. Rada vyzdvihuje pozornost věnovanou studentům středních škol a vysokým školám (např. pořad „Studentský music box“), což považuje za silný bod projektu žadatele, který tak splnil kritérium přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na pokrytém území ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) citovaného zákona nejlépe.“* Ke kritériu obsaženému v § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Rada konstatovala, že *„považuje ... kritérium za splněné, s ohledem na celou řadu vlastních pořadů žadatele, zaměřených na znalosti regionu, např. „Liberecké zajímavosti“ nebo na podporu amatérské hudby v regionu („Liberec vyprává“).“* Pokud jde o kritérium podle § 17 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, Rada uvedla: *„Žadatel uvedl, že se v žádném případě nebude vyhýbat podpoře rozvoje kultury národnostních etnických a jiných menšin. Především 4. vysílací blok (18 – 22 hod.), který je zaměřen na diskusní pořady, reportáže a dokumentaristiku, předpokládá umístování takto zaměřených pořadů. Vlastní zaměření „přátelského rádia“ tyto aktivity evokuje a samotná blízkost „Trojzemí“ (společného česko-polsko-německého bodu) a lužicko-srbské komunity vytváří podle projektu další komunikační a informační prostor. I pro tento účel žadatel uzavřel dohodu s komunitním střediskem Kontakt Liberec, která je příspěvkovou organizací města Liberec a pracuje se seniory a národnostními menšinami. Rada proto kritérium ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. považuje za splněné.“*

Ačkoliv jsou shora citované pasáže správního rozhodnutí podrobnějším popisem toho, jakým způsobem vítězný žadatel naplnil jednotlivá zákonná kritéria, konkrétním způsobem provedené srovnání s ostatními žadateli, včetně městský soudem výslovně zmiňovaných přenosů sportovních utkání zamýšlených žalobkyní, které jiný žadatel nenabízel, opět chybí. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné podotknout, že stěžovatelka ve svém rozhodnutí konstatovala, že za účelem podrobnějšího a úplnějšího posouzení žádostí účastníků řízení z pohledu skutečností

významných pro své rozhodnutí si předem pro jednotlivé zákonné skutečnosti stanovila dílčí kritéria (viz str. 4 a 5 rozhodnutí Rady), avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí se slovního hodnocení stanovených dílčích kritérií opět nedostává. Pokud stěžovatelka tvrdí, že žádosti přezkoumala i z pohledu nastíněných dílčích kritérií, je nezbytné takové hodnocení zachytit i v odůvodnění správního rozhodnutí. Vhodným podkladem pro slovní hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií je zejména tabulka zachycující vyhodnocení skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licence pro licenční řízení ze dne 12. 5. 2009, jež tvoří součást spisu. V kombinaci s přílohou napadeného správního rozhodnutí, v níž je zachycena aktuální situace a přehled rádií vysílajících v daném regionu, jakož i jejich programové zaměření, jsou tyto zjištěné a zachycené skutečnosti dostatečnými podklady pro rozhodnutí ve věci licenčního řízení.

Z obsahu samotného správního rozhodnutí však již není zřejmé, zda-li a jak stěžovatelka provedla konkrétní porovnání jednotlivých prvků programové skladby vítězného účastníka (KALENDÁŘ LIBEREČKA spol. s r.o.) a stávající nabídky programové skladby na daném území. Ačkoliv je tedy nedílnou součástí správního rozhodnutí tabulka, která není blíže označena, v níž je zachycen aktuální přehled programové skladby jednotlivých provozovatelů rádiového vysílání na předmětném území, v odůvodnění správního rozhodnutí schází právě slovní hodnocení zjištěných skutečností, vzájemné porovnání jednotlivých nabídek se stávající programovou skladbou a vyvození jednoznačných závěrů na základě souměřitelných kritérií. Napadenému správnímu rozhodnutí tedy schází řádné slovní hodnocení zjištěných skutečností, na jehož základě by bylo možné rozhodnutí, resp. správní úvahu stěžovatelky, přezkoumat. Nedostatek vzájemného srovnání na základě souměřitelných kritérií u jednotlivých žádostí o udělení licence vede v důsledku také k nepřesvědčivosti takového rozhodnutí. Z tohoto pohledu je proto celé rozhodnutí stěžovatelky nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Jestliže tedy městský soud dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že stěžovatelka se s těmito požadavky nevyřádala v potřebném rozsahu, tj. nezhodnotila posuzované skutečnosti jednak z hlediska naplnění jednotlivých kritérií a jednak ve vztahu k ostatním žadatelům a k tomu, jaké programy jsou již v dané oblasti vysílány, byl jeho závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Rady správný. Nutno podotknout, že městský soud se pak spíše než na obecný nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí Rady, který byl zcela zjevný, dále soustředil, a to ve vazbě na jednotlivé žalobní námitky, na zásadní nedostatky, pokud jde o zjištěný skutkový stav. Městský soud zejména postrádal průkazné podklady ohledně tvrzení Rady o personální a turistické provázanosti regionu Liberecka a Mladoboleslavska a blízkosti vymezených lokalit „Trojzemí“ a lužicko-srbské komunity. Takovýto požadavek však nelze označit jako nezákonný. Jak již k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu uvedl Vrchní soud v Praze, v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, publikovaném pod č. 27/1994 SJS, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů ...“* V situaci, kdy stěžovatelka opírá své rozhodnutí, jež je kladné ve vztahu k žadateli KALENDÁŘ LIBEREČKA spol. s r.o., převážně o výše uvedené

skutečnosti, je třeba trvat na požadavku, aby jí učiněné závěry byly dostatečně odůvodněny a nepředstavovaly tak pouhá konstatování, jakož i měly oporu ve správním spise a byly tudíž podloženy konkrétními skutečnostmi. V opačném případě zůstávají takové závěry toliko v rovině neodůvodněných tvrzení. Takový požadavek je přitom elementární podmínkou transparentního správního rozhodování, podmínkou bytostně vlastní demokratickým správním orgánům rozhodujícím o právech a povinnostech jednotlivců. Nenaplnění tohoto požadavku je pak živnou půdou pro neobjektivní rozhodování.

Nezákonnost rozhodnutí městského soudu nelze podle zdejšího soudu spatřovat ani v tom, že tento připustil žalobkyní předložený důkaz - materiál vypracovaný ŠKODOU AUTO a.s., který nebyl součástí správního spisu. Předně je třeba zdůraznit, že uvedený materiál byl žalobkyní předložen za účelem zpochybnění údajů obsažených v dokladu vypracovaném Úřadem práce v Liberci a tím i skutkového stavu vážícího se k době vydání rozhodnutí stěžovatelky. Městský soud tak sice přijal nový důkaz, avšak tento se zjevně vztahoval ke skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (Rady) v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. a nemohl být s ohledem na absenci dokladu vypracovaného Úřadem práce v Liberci ve správním spise ani předložen dříve. Pokud pak stěžovatelka zdůvodňuje okolnost, že doklad vypracovaný Úřadem práce v Liberci nebyl součástí správního spisu, a to s ohledem na „modifikovanou zásadu materiální pravdy“ podle ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, když nebyl nikým v průběhu správního řízení zpochybněn, je třeba toto její tvrzení odmítnout jako nepatřičné. Jak již bylo uvedeno výše, v situaci, kdy stěžovatelka opírá své závěry učiněné v odůvodnění rozhodnutí ohledně provázanosti regionu Liberecka a Mladoboleslavska výhradně o tento údaj (doklad vypracovaný Úřadem práce v Liberci), je nezbytné, aby jej učinila součástí správního spisu. Pokud tak neučiní, je zcela logické, že účastník řízení nemá reálnou možnost takový údaj zpochybnit a tato se vystavuje tomu, že skutečnosti obsažené v předmětném dokladu budou účastníky zpochybněny až v rámci následného soudního přezkumu, jak se tomu stalo i v tomto případě.

Jestliže stěžovatelka v návaznosti na výše uvedené namítá, že jí městský soud blíže nevysvětlil, jakými postupy v intencích ust. § 51 správního řádu by měly být jednotlivé úvahy týkající se provázanosti regionu Liberecka a Mladoboleslavska z hlediska turistiky dokazovány, považuje Nejvyšší správní soud tuto její námitku za nedůvodnou. Zatímco totiž stěžovatelka ve vztahu k některým svým tvrzením trvá na volnosti správního uvážení a bezvýhradném „nezasahování“ ze strany městského soudu v rámci prováděného soudního přezkumu, v daném případě se naopak takového „vměšování“ domáhá. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí stěžovatelky je jako celek nepřezkoumatelné, přičemž ve vztahu k výše uvedeným tvrzením stěžovatelka v napadeném rozhodnutí ani nenaznačila, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěla, nebylo podle Nejvyššího správního soudu možno po městském soudu žádat, aby stěžovatelce „radil“, jak má v tomto směru postupovat, neboť by tím mohl předjímat závěry, ke kterým je, jak bylo řečeno výše, primárně příslušná stěžovatelka. Nejvyšší správní soud tím nikterak nezpochybňuje skutečnost, že v licenčním řízení jsou v převážné míře porovnávána exaktně neměřitelná kritéria, to však ještě neznamená, že v důsledku toho mohou být nerespektovány či dokonce ignorovány stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Naopak právě aplikace práva

v oblasti diskreční pravomoci správního orgánu na něj klade zvýšené nároky co do dostatečného zajištění objektivit, což by se mělo odpovídajícím způsobem odrazit ve vyčerpávajícím odůvodnění rozhodnutí, jak bylo podrobně vysvětleno výše. Při realizaci správního uvážení musí správní orgány respektovat všechna existující ustanovení zákona týkající se daného případu, musí použít uvážení jen v té věci, k jejímuž posouzení byla tato pravomoc správnímu orgánu svěřena, a dále musí respektovat všechny právní principy. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku zde dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, publikovaném pod č. 739/2006 Sb. NSS, i když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech tedy musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování.

Námítka stěžovatelky o neodůvodněnosti tvrzení městského soudu, že skutečnost, že má být věnována pozornost studentům, není v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak zvýrazněna, představuje podle Nejvyššího správního soudu nepochopení slovního vyjádření městského soudu. Toto lze však v kontextu kasační stížnosti napadeného rozhodnutí městského soudu zcela jednoznačně chápat jako výtku nedostatečně odůvodněného závěru Rady vztahujícího se k pozornosti věnované studentům vítězným žadatelem. Jako bezpředmětná se proto jeví argumentace stěžovatelky, že výrazy „vyzdvihuje pozornost“, „považuje za silný bod“ a „splnil tak kritérium nejlépe“ popsanou okolnost dostatečně zvýrazňují.

Podle Nejvyššího správního soudu dále není nepřezkoumatelná ani úvaha městského soudu, která se týká možného zmenšení původně vysílaných informací v regionu Liberecka v situaci, kdy Rada udělila licenci pro vysílání v Mladoboleslavském regionu žadateli KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. ve stejném časovém rozsahu a ze stejného zařízení. V návaznosti na závěr o neprokázání provázanosti jmenovaných regionů ze strany Rady odůvodnil městský soud svou obavu z toho, že udělení licence pro vysílání v Mladoboleslavském regionu ve stejném časovém rozsahu ze stejného zařízení bude mít za následek, že původně vysílané informace v regionu Liberecka budou muset být ve svém rozsahu zmenšeny, aby byl dán časový prostor pro obdobné informace z regionu Mladoboleslavska, existencí rozhodnutí Rady ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2006/1019/zab/KAL, č. j. mat/2918/08, jímž byla žadateli KALENDÁŘ LIBERECKA spol. s r.o. udělena licence k provozování rozhlasového vysílání v Libereckém regionu. Ostatně stěžovatelka svou námitkou směřuje do konkrétních úvah městského soudu, je tedy zřejmé, že s těmito byla seznámena a její námitka je spíše než námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu námitkou nezákonnosti takového závěru. Shora předestřený závěr městského soudu přitom není podle názoru Nejvyššího správního soudu nikterak spekulativní, neboť i sama stěžovatelka v podané kasační stížnosti připouští, že ke zmenšení informací dojde a toto hodnotí dokonce jako přínosné pro oba regiony. Navíc pak zdůrazňuje, že hodnocení, zda tato okolnost je nebo není přínosem, přísluší výhradně jí a nikoliv městskému soudu. Nejvyšší správní soud s tímto názorem stěžovatelky souhlasí a zdůrazňuje, že ani městský soud svým závěrem nikterak tento názor nepopřel, když stěžovatelce uložil, aby ve svém rozhodnutí takovou úvahu popsala. Proto také reflexe, kterou stěžovatelka zahrnula do uvedené stížní námitky, by měla být primárně obsažena v odůvodnění jejího rozhodnutí. Nelze proto než

označit tuto námitku jako nedůvodnou a souhlasit s městským soudem, že stěžovatelkou zvolený postup vyžaduje v daném případě podrobnějšího zdůvodnění z její strany.

Pokud jde o odkaz stěžovatelky na konstantní judikaturu v souvislosti s námitkou týkající se zhodnocení žalobkyní zamýšlených přenosů sportovních utkání, je podle zdejšího soudu třeba zdůraznit, že se jedná o úvahy obsažené v nepublikovaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2007, č. j. 5 Ca 236/2007 - 146. Tyto jsou přitom stěžovatelkou vytrženy z kontextu uvedeného rozhodnutí, neboť jmenovaný soud v nich dále uvádí, že pokud nejsou některé skutečnosti uvedené v podkladech zmíněny v odůvodnění rozhodnutí, jde o nedostatek odůvodnění, nikoliv o rozpor rozhodnutí s obsahem spisu. Zda se v důsledku toho stane rozhodnutí nepřezkoumatelným, závisí na významu neuvedených skutečností pro rozhodnutí správního orgánu a na míře jejich absence. Takto uceleně formulované závěry jmenovaného soudu však podle zdejšího soudu vyznívají zcela odlišně a navíc jsou plně v souladu se shora citovanou konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu vztahující se k nyní projednávané problematice. Uvedený odkaz stěžovatelky lze proto hodnotit jako bezpředmětný.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, ale je naopak povinna zaplatit úspěšnému účastníkovi řízení náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce žalobkyně, Mgr. Jan Krátký, podal v projednávané věci vyjádření ke kasační stížnosti, soud proto přiznal žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2400 Kč, která se skládá z částky 2100 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), byla k této částce připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle citovaného zákona činí 480 Kč. Žalobkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

k rukám jejího zástupce Mgr. Jana Krátkého, advokáta se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu